

upp och de tröga behornade filosoferna börja sitt långsamma återtåg mot norr medan den kraftiga nordostblåsten bjuder upp popplarnas fallna torra blad till en rasslande ringdans i dalen. När vi väl kommit ut i mera öppen terräng, svepte flygsanden kring våra knarrande kärror och genom att dra upp pälskragen så högt som möjligt sökte man skydd mot dess smek samma närgångenhet.

Vi passera ett litet tempel, som lutar mot sitt fall och där varken präster eller tjänande bröder funnits sedan åratal. Och ändå klämtar tempelklockan med dova slag och malmens ljudvågor dåna över ödemarken. Är det luftandarna som på sin brådskande färd driva sitt gyckelspel? Nej, Chia Kwei och Li, som gått i förväg, hälsa oss med klockringning då vi högtidligt som ett begravningsståg skrida förbi templet.

Kullarna försvinna i virvlande moln av sand och man ser inte vart det bär. Genom töcknet skymtar ett par kärror fram, den ena dragen av tre hästar, den andra av en mula och en häst. Deras körsvenner hade fått order av borgmästaren att möta oss och hjälpa oss tillbaka till Tun-hwang samma väg som vi för två dagar sedan tillryggalagt med bilarna. Det översvämmade vattnet hade nämligen stigit och spritt sig vida omkring och man hade fruktat att oxarna icke skulle förmå att föra oss torrskodda till staden.

Vi flyttade oss och vårt gepäck över i de nya ekipagen och nu gick det undan. Skymningen föll på. Hjuln skuro in i den höga sanddynen vid läger n:r 116 och efter en stund nådde vi det översvämmade områ-